

moesten dit overbruggen op de fiets en zagen elkaar eens per drie weken. Kees fietste dit in zes uur en ik deed er acht uur over. We hadden geen mooie fietsbanden – die hielden de Duitsers voor zichzelf. We moesten het doen met het rubber van autobanden, geplakt om de velgen. Ik ben toen zelf ook snel naar werk gaan zoeken en vond een betrekking in Blokzijl.

En weet je wat de specialisten nu tegen mij zeggen? U bent één groot medisch wonder. Gerda, ik zal je dit vertellen: er is geen orgaan in mijn lichaam waar niet iets mee aan de hand geweest is.'

Het zijn prachtige verhalen op zo'n zondagochtend. Mevrouw vertelde dit zo beeldend dat ik het op mijn manier voor me zag. Het zijn de levenslessen, onder andere in empathie, geschiedenis en humor, die je zo gratis in je schoot geworpen krijgt.

GEWOON MOOI

Ons werk is gewoon mooi werk. Zo mocht ik eens getuige zijn van een ontroerend tafereel dat ik niet alleen voor mezelf wil houden. Wij kregen een mevrouw van 93 jaar op de afdeling. Zij kwam met een slechte prognose binnen en haar resterende tijd werd op niet al te lang geschat. Bezoek kwam er niet veel – ze had geen familie die haar bezocht.

Maar wat had ze wel? Ze had een enorme verteldrift, was in voor een grap en zong graag. In de huiskamer wist ze de volle aandacht te trekken van haar tafelgenoot. Dit was een meneer die net als zij uit Amsterdam kwam. Hij vond het mooi als zij het over de Amsterdamse straten had en over vroeger vertelde.

Helaas duurde dit niet lang. Haar situatie ging achteruit en al snel kwam zij niet meer van haar bed. Mevrouw had het niet makkelijk en werd wel eens angstig wakker. Het alarmeren via de bel lukte dan niet meer. Zij vertrouwde meer op haar stemgeluid. Een “uit-bed-alarm” werd ingesteld om het risico op valpartijen en de gevolgen daarvan te verkleinen. Haar tafelgenoot bezocht haar zo nu en dan eens op haar kamer.

In de laatste dagen vond mevrouw wat meer rust, zo ook op die dinsdagavond. Zelf had ik avonddienst. Tegen half elf kreeg ik een melding binnen van het alarm. Ik ging ernaartoe met de verwachting dat mevrouw beweeglijk in bed zou liggen of misschien wel aanstalten maakte om eruit te komen. Ik trof iets anders aan. De Amsterdamse tafelgenoot zat in pyjama en op sloffen naast het bed van mevrouw. Hij hield haar hand vast. Toen ik binnenkwam, zei hij: ‘Ik dacht: ik zal nog even bij haar kijken, maar toen pakte ze mijn hand en nu laat

ze niet meer los. Ik durf haast niet weg te gaan, omdat ik bang ben dat ik haar dan wakker maak.'

Zeg zelf: is dit nu niet gewoon MOOI?

